SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 524/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti D., a. s., Z., zastúpeného Advokátskou kanceláriou U., s. r. o., Z., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. R. U., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 469/2011 z 30. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti D., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2012 prostredníctvom telefaxu doručená sťažnosť spoločnosti D., a. s., Z. (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená písomným podaním doručeným ústavnému súdu 28. augusta 2012 vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu

v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 469/2011 z 30. apríla 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako žalobkyňa v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 31 Cb 295/2003 o zaplatenie 3 651 331,07 €. Okresný súd v uvedenej veci sťažovateľky rozhodol rozsudkom z 26. septembra 2011 tak, že žalobu zamietol. Počas plynutia sťažovateľkinej lehoty na podanie odvolania, ktorá v okolnostiach veci bola 30-dňová, pretože sťažovateľka sa riadila nesprávnym poučením okresného súdu uvedeným v poučení svojho rozhodnutia, došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávok (pohľadávka bola predmetom sporu, pozn.) k zmene veriteľa a k doručeniu návrhu na zmenu účastníka konania na strane žalobcu. Krajský súd napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľky odmietol z dôvodu jeho oneskorenosti a zároveň samostatným výrokom o návrhu na zmenu účastníka na strane žalobcu rozhodol tak, že návrh na zámenu účastníka zamietol a v poučení uviedol, že proti uvedenému uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Sťažovateľka v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta, že *„porušovateľ konštatovaním, že proti vydanému uzneseniu nie je prípustné odvolanie porušil princíp dvojinštančnosti konania, keďže o návrhu na zmenu účastníka konania rozhodoval ako súd prvého stupňa a svoje rozhodnutie považuje za konečné“. Zároveň tiež namieta, že krajský súd nesprávne vec posúdil, keď aplikoval na danú skutkovú situáciu § 92 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), ktoré pojednáva o zámene účastníkov, pretože podľa názoru sťažovateľky mal aplikovať § 92 ods. 2 OSP. V uvedených namietaných skutočnostiach videla sťažovateľka porušenie svojho označeného základného práva.*

Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla vydať tento nález:

„1. Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.04.2012, č.k. 3Cob/469/2011-687 bolo porušené základné právo spoločnosti D. a.s., so sídlom Z. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.04.2012, č.k. 3Cob/469/2011-687 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Porušovateľ je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu teda nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto

preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia konštatuje, že krajský súd v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku odmietol odvolanie ako oneskorene podané, a preto aj v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 31 Cb 295/2003 z 26. septembra 2011 nadobudol právoplatnosť skôr, ako došlo k doručeniu procesného návrhu na zmenu účastníkov konania. Za takejto procesnej situácie je potom odôvodnený aj logický záver, ktorý konštatoval aj krajský súd v napadnutom uznesení, že *„súd vzhľadom na výsledok odvolacieho konania návrhu nevyhovel, pretože konanie bolo právoplatne skončené rozsudkom súdu prvého stupňa z dôvodu oneskorene podaného odvolania“*.

Námietka sťažovateľky, ktorá namietala porušenie zásady dvojinštančnosti konania pri rozhodovaní krajského súdu o návrhu na zmenu účastníkov, za danej situácie stráca svoju relevanciu, pretože táto zásada sa môže uplatniť len v konaní, ktoré pri doručení procesného návrhu ešte trvalo, pretože procesné návrhy po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým konanie končí, sú neúčinné. Vzhľadom na uvedené nemožno v takýchto prípadoch aplikovať zásadu dvojinštančnosti konania. Keďže sťažovateľka

nenapadla správnosť výroku o odmietnutí odvolania ako oneskorene podaného, ktorý bol kľúčový pre posúdenie doručeného návrhu na zmenu účastníka, jej námietka o porušení zásady dvojinštančnosti konania v súvislosti s rozhodovaním o tomto návrhu stratila opodstatnenie úplne podobne, ako aj námietka nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorá sa tiež týkala jej návrhu na zmenu účastníkov konania, pretože relevantnou skutočnosťou pre posúdenie veci bolo konštatovanie, že konanie bolo právoplatne skončené rozsudkom súdu prvého stupňa, teda v čase doručenia návrhu na zmenu účastníkov konania už neprebiehalo.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v rámci predbežného prerokovania veci dospel k záveru o nedostatku relevantnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a označeným základným právom sťažovateľky, preto jej sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol ako celok z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec odôvodnenia rozhodnutia ústavný súd poukazuje aj na to, že nesprávne poučenie súdu o možnosti podať opravný prostriedok ešte neznamená porušenie zásady dvojinštančnosti konania, ako sa mylne sťažovateľka domnievala, pretože takúto a obdobné situácie rieši ustanovenie § 204 ods. 2 OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2012